

stolene til Afgjørelse, og det er Domstolenes Sag at give disse Handlinger deres rette Bedømmelse. Og der er saa meget mindre Grund til at betvivle dette med Hensyn til § 141 efter den særlige Affattelse, denne Paragraf har, idet den siger: „Misbruger en Embedsmand i andre Tilfælde end de ovenfor nævnte sin Embedsstilling til sin egen Fordel eller til at foretage Noget, hvorved Privates eller det Offentliges Rettigheder krænkes, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Bestaffenhed medfører større Straf, med Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.“ Henvisningen til denne Paragraf vil altsaa ikke i og for sig have udelukket Anvendelsen af en anden Paragraf. Naar man altsaa ikke er gaaet til at anvende Andet end § 141 paa Mazanti ved denne Dom, der, som jeg hører, nu er Gjenstand for Paaanke til Høiesteret, maa det uden Tvivl, være fordi vedkommende Dommer mener, at hans Forhold henhører derunder og ikke egner sig til anden Behandling — uden Tvivl, siger jeg, skjøndt jeg dog ikke kan udtale noget Bestemt derom, forinden jeg har seet Aktionsordren i dens Detailler. Men den ærede Ordfører gif jo ogsaa, som det forekommer mig, paa en meget lidet heldig Maade ind paa at gaa de Folks Vrinde, som søge at udsaa Mistillid til den lige og retfærdige Retspleie her i Landet ved ogsaa for sit Vedkommende at gjøre sig til Tolk for den Anskuelse, at de simple af disse Personer vare dømte strengt og de Andre mildt, uden at fremhæve det Moment, som jo dog maatte falde Enhver i Sinene, og som den ærede Ordfører uden Tvivl heller ikke kunde være ubejendt med, nemlig at de Fanger, der henfaldt i Tugthuset, for den aldeles overveiende Del have været dømte adskillige Gange for Tyveri eller andre Eiendomsindgreb, og at det efter vor Lovgivnings Bestemmelser om den Forhøielse i Straffen, som Gjentagelse medfører, er saare naturligt og forklarligt, at de nødvendige maatte blive idømte meget høiere Straffe end de, der bleve dømte første Gang. Skjøndt det ogsaa forekommer mig, at Straffene for disse Personer ere strenge, er det dog efter min Mening meget uheldigt, naar man herfra, om jeg saa maa sige, kjæler for de onde Instinkter. Det burde man have afholdt sig fra. Dette, hvad der

er forefaldet i Straffeanstalten i Horsens, er ganske vist en meget alvorlig Sag, og den fortjente jo ganske vist en alvorlig og grundig Drøftelse. Den er saa betydningsfuld og sørgelig, at den vist havde Krav paa en nærmere Undersøgelse, baade med Hensyn til, hvilke Forhold og Omstændigheder der har fremkaldt eller lettet, at saa mange Forbrydelser kunde ske i Anstalten, og med Hensyn til, hvilke Midler der er at træffe for at forhindre, at noget Saadant finder Sted. Det fortjente vistnok en nøie Prøvelse, om det, at Saadant har været muligt, alene ligger i personlig Mangel hos dem, som forestode Tilsynet i Anstalten, Inspektøren og det vagthavende Personale, eller om Grunden ikke ligger dybere, om den ikke ligger i, at der i det Hele taget er en Mangel i selve Organisationen indenfor Anstalten, navnlig om der ikke, om jeg saa maa sige, burde være en dobbelt Kontrol indenfor Anstalten, saaledes som der tidligere var gjennem en Inspektør og en Direktør, eller om det ikke for en Del var blevet begunstiget ved den hele Ordning, man ved Anordningen af 13de Marts 1873 indførte med Hensyn til Udstraaelsen af denne Art Straffearbejde, om navnlig ikke de forskjellige Overgangsstadier, hvor Fangerne blive stillede under friere Former og under mindre Tilsyn, end det under tidligere Stadier er Tilfældet, om ikke saadanne Forhold i og for sig lette, at der kan begaaes saadanne Handlinger som den, der her er Tale om. Det fortjener vist en nøiere Undersøgelse, skjøndt der ganske vist mod den sidste Betragtning kan anføres, at dette jo ikke er Noget, der skrives sig fra 1873, men at det baade i denne Anstalt strakte sig meget længere tilbage end til 1873; saaledes som det af den høitærede Minister blev oplyst, og som den ærede Ordfører ikke kan svække (Indsigelse af Holstein). Det kan ikke hjælpe, at den ærede Ordfører kommer med sine Benægtelser. Det fremgik tilstrækkelig af den Erklæring, som blev oplæst (Holstein: Nei, Nei!). Den ærede Ordfører indtager et meget bekvent Standpunkt, han vil vælste Bevisbyrden over paa de Andre (Holstein: Jeg har bevist mine Paastande). Nei, den ærede Ordfører har ikke bevist dem. Det er ligeledes en Kjendsgjerning, at der tidligere ved andre Anstalter, f. Ex. Viborg, Anstalt desværre har fundet, om ikke i saa stort Om-